

наха къмъ брѣга, като бързаха, колкото имъ позволяваха изморенитѣ слаби крачка.

— Спасявайте се, спасявайте се! — викаше майка имъ. Но ястребътъ хвъркаше надъ тѣхъ. Макаръ че тѣ се силѣха да бѣгатъ, той ги настигна. Тѣ бѣха още твърдѣ малки за да се гуркатъ подъ водата. Като че нѣмаше спасение, когато изведнѣжъ въ минутата, когато ястребътъ се прицѣли и се устрѣми къмъ патенцата, неустрашимата майка съ всичкитѣ си сили удари въвъ водата съсъ своитѣ крила и крака тѣй, че цѣлъ стълбъ отъ водни струи облѣ врагътъ отъ краката до главата. Това го поразиле и той се повдигна на високо за да се отърси. Въ това врѣме майката усилено пращаше патенцетата напърѣдъ. Тѣ ѝ се подчиняваха, но врагътъ пакъ се спусна надъ тѣхъ, и пакъ го посрѣщнаха силни струи отъ вода. Три пѣти той се спуска надъ тѣхъ и три пѣти тя го облива съ вода. Най-сетнѣ, всичкитѣ ѝ дѣчица успѣха да се скриятъ въ крайбрѣжния храсталакъ. Разярения ястребъ се хвърли тогава на майката. Но тя пѣкъ знаеше да се гурка. Като облѣ съ широкия замахъ на крилѣтѣ си още веднажъ своя нападаателъ, патицата изчезна подъ водата.

Тя излѣзе вече далечъ въ храститѣ на противоположния брѣгъ и тихичко почна да прѣвиква: „Кваакъ, кваакъ!“ — и деветѣхъ изморени малки патенца тозъ часъ доплаваха до нея. Сега тѣ мажаха да си отдѣхнатъ спокойно.

Но това не е още всичко. Току що бѣха си нагласили сѣщинския гуляй, тѣй като тукъ имаше безброй насѣкоми, — отдалечъ се зачу лекъ писъкъ. Зеленокрилата патица отговори на своя языкъ:

— Ква . . . а . . . а . . . къ!

И какво? Промѣквайки се смѣло между гжстата трѣва къмъ тѣхъ дойде тѣхния загубенъ най-слаби-